

2.7.

Лис Микита

САТИРА • ГУМОР • КАРИКАТУРА

ХТО НАСТУПНИЙ?...

САМОУЧОК англійської МОВИ

Англійська мова ні то легка, ні то тяжка. Не є вона така тяжка, як думають ті, що не вчать по-англійськи, але не така легка, як думають ті, що почали вчитись. В англійській мові головне опанувати вимову. Наприклад, щоб вимовити букву „а“, треба уложити уста як до „о“ і, думаючи про „е“, вимовити „ей“. Трохи тяжче з приголосними, бо їх у більшості взагалі нормально вимовити не можна. Найкраще перед лекцією покласти на пару секунд язик до кип'ячої води, дещо обпарити, тоді вимова вийде лекше. По кількох таких експериментах ви на сам вид кип'ятку будете дуже вправно вимовляти не тільки слова, але й цілі речення по-англійськи.

Цілий сук навчання англійської мови полягає в тому, що писати легко, вимовляти тяжко, а навчитися неможливо.

Бажаючи, все ж таки, піти на зустріч упертим, редакція „Ліса Микити“ вирішила давати в журналі постійні лекції англійської мови за новою, практичною методою.

В першій лекції подаємо читачам цілий ряд англійських слів, які

треба завчити на пам'ять. Отже, починаємо:

Найпопулярніше англійське слово, яке кожний мусить знати, це

Пишеться **так**, а означає **ні**. Це найбільш характеристично для англійця і без цього ми англійців ніколи не зрозуміємо, хоч би ми вивчили англійської мови до „шпунту“.

Літеру „а“ перед іменниками пишемо як „а“, вимовляємо як „е“, а не означає воно зовсім нічого.

Пишемо **пан**, а розуміємо **жебрак**.

Пишемо **гонорар**, а означає **гоно**.

Пишемо **гостро**, а означає **рятунок каретка**.

Пишеться **ІРО**, вимовляється **айро**, а значить **гопрак**.

Пишеться **лігітмейшен**, а означає **марш до криміналу**.

Пишеться **служба**, а значить **надувати**.

Пишеться **нікс швайн**, а кажеється **нікс швайн**.

Пишеться **вода**, а говорять, що **зупа**.

Пишеться **квасоля**, а кажеється **фасоля**.

Пишеться **демократ**, а говориться **коляборант**.

Пишеться **надія**, а кажеється „не кажи гоп, поки не перескочиш“.

Пишеться **дрібничка**, а справа йде про **міх чоколяди**.

Пишеться **консул**, а означає **„чекай, небоже“**.

Пишеться **зень**, а треба чекати до **жовтня**.
Пишеться **дівця**, а кажеється „а де вона є?“
Пишеться **свиня**, а думається **референт**.
Пишеться **організація**, а по нашому **таборова рада**.

Кажуть, що в зв'язку з майбутньою реформою української преси на еміграції часопис „Наше Життя“ буде з'являтися як додаток до „Української Трибуни“. Натомість журнальчик „На Чужині“, що виходив досі з причин, незалежних від редакції, незабаром перейде в підпілля.

Прийшла до нас радісна вістка, що всі українські табори ДП одержать у цьому місяці від ІРО додатковий, святковий приділ — туалетного паперу.

Не зважаючи на так звану „холодну війну“, ситуація в світі стає дедалі гарячіша.

Війна так швидко не вибухне не тому, що обидві сторони не знають, яку зброю має противник, а, навпаки, тому, що обидві сторони про неї добре знають.

Колишньому румунському королю Михайлові ІРО має надати титул короля ДП.

ВЕСНЯНЕ

Поїдем на Гаваї,
Де райський птах співає
Про радість і кохання,
Про вічне раювання,
Де квітне щастя цвіт
І пахне на весь світ.

Бо Гаваї — це країна,
Де всім море по коліна,
Де не орють і не жнуть,
А співають — і живуть!

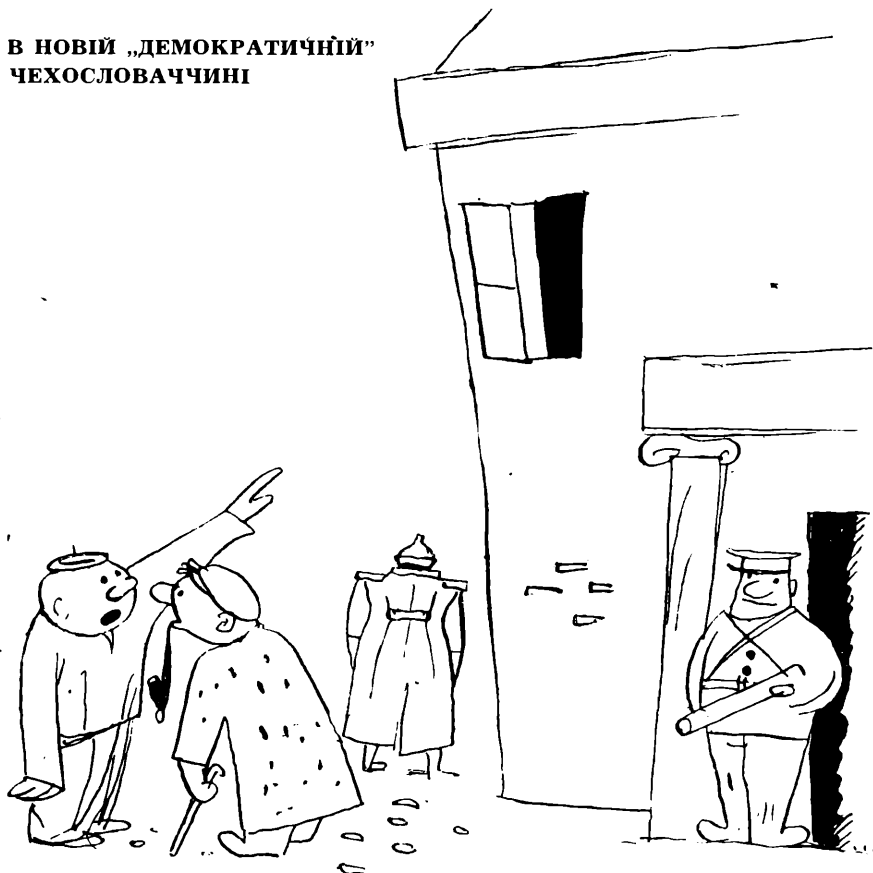
І кожний з нас співає —
Гаваї, ваї, аї,
Кохання, раювання,
П'янке гаваювання,
Всі заживемо там,
Як Ева і Адам!

Бо Гаваї — це країна,
Де всім море по коліна,
Де що крок — росте банан,
Де що крок — ні хлоп, ні пан!

І туга серце крає —
Поїдем на Гаваї,
Поїдемо з клунками,
З оркестрою й піснями,
Але коли і як?
Хіба — як свисне рак!

БАБАЙ

В НОВІЙ „ДЕМОКРАТИЧНІЙ“ ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ

— Який же вихід тепер для нашої опозиції?
— Вікно! ...

ДЕЩО ПРО ГРУ В ШАХИ

Однією з найкращих і найбільш вигідних спортивних ігор є гра в шахи. При грі в шахи немає небезпеки зломання ноги, як при копаному м'ячі, ви не мусите бігати, обливаючись потом, а граєте сидячи, прибравши найбільш вигідну позу.

Гра в шахи полягає в тому, щоб короля з партії вашого противника притиснути до муру так, щоб наступив мат, або, як в політиці говорять — зліквідувати монархію і завести республіку. Найважливішою фігурою, отже, є король. Король може мати різні імена, залежно від того, як довго вдається йому залишитися на шахівниці.

Король може називатися Емануель I, Борис, Леопольд, Михайло або ще інакше. Крім короля є на шахівниці ще його жінка-королева, якій надано велику свободу рухів. Королівська пара має до допомоги ще 14 інших фігур, які ходять по шахівниці дуже різно, залежно від фантазії шахіста. Кожна фігура має точно означені ходи, але на те не треба ніколи звертати великої уваги. Їх можна змінити залежно від ситуації. Для роблення неправильних, лівих ходів надаються найкраще коні.

В шахи найкраще грати без свідків або, в крайньому разі, в такому товаристві, що не буде свідчити проти вас.

Під час гри треба старатись якнайдовше думати або принаймні робити міну сильно думаючого. Треба вперто дивитись на шахівницю і думати про все можливе, тільки не про шахи. Довге думання свідчить про вашу інтелігентність

і рівночасно виводить вашого противника з рівноваги.

Партію починають білі. З початку гри краще зробити кілька швидких різних ходів, щоб перемішати фігури і таким чином викликати замішання на шахівниці. Коли ваш противник викине вам кілька фігур з шахівниці, ви тим дуже не переймайтесь, партію виграєте напевно, коли тільки будете притримуватись наших вказівок.

Робіть якнайбільше „лівих ходів” і старайтесь збивати всі чужі фігури, які, на вашу думку, заважають вам. Коли, борони Боже, ваш противник зауважить, що ви зробили неправильний хід і зверне вам увагу, — ви не ставайте до сварки, перепросіть його, але за раз же зробіть принаймні два неправильні ходи. Вважайте добре, щоб ваш партнер не „шахрував”. Коли тільки зловите його на гарячому вчинку, починайте робити бучу, загрозьте, що перестанете грати і що розкажете всім знайомим про його нечесність. Це матиме добрі наслідки.

Коли бачите, що ситуація грізна — не хвилюйтесь. Покладіть перед вашим противником трохи тютюну і папірець. Тоді непомітно здуйте папірець на землю. Ваш партнер мусить його підняти. Самі не згинайтесь. Це найкращий момент до роблення решади. Решада полягає в тому, що ви якнайскорше знімаєте з шахівниці вежу вашого противника, а на її місце кладете власну збиту вежу. Рівночасно починайте сильно думати, щоб не викликати ніякого підозріння.

Продовжуйте спокійно гру. Коли

решада не допомогла, мусите зробити так, щоб одна з забитих фігур покотилася і впала на землю. Тоді, як джентлмен, зривається з місця, швидко нагинається за фігурою, не забуваючи при тому штовхнути плечем ніжку стола, але так, щоб повалити на шахівниці принаймні 75% фігур. Піднімається, червоніє, перепрошує і обставляє чужого короля своїми фігурами, щоб він не мав змоги нікуди рушитись. Тоді робите ще один хід і заявляєте: „мат”.

Коли ваш противник хоче грати „реванш”, не дайте себе умовити і виправдуйтесь браком часу. Не дозволяйте йому взяти шахівницю в руки, бо може бути біда. Взагалі краще грати з фізично слабшим.

Під час гри рекомендується безперервно курити гострий тютюн, а дим пускати партнераві в очі.

Наша метода гри в шахи легка і дає добрі наслідки. В нас, на англійській зоні, всі так грають і... вигравать!

Селепко Англозонський

СТАЛІН І ГАНДІ

— Яка різниця між Сталіном і Ганді?

— ?

— Ганді голодував для народу, а для Сталіна голодує народ.

ПОБАЖАННЯ

В день свого народження дружина директора фабрики отримала побажання такого змісту:

„В день народження багато щастя і успіху бажають — чоловік і співробітники.”

ДВІ НІМКЕНІ

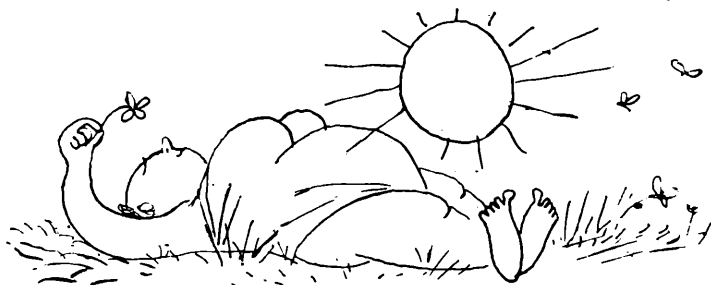

— Куди поспішаєте, пані Фігель?

— Біжу до „люфтшцуваму” засидіти собі добре місце!...

Надійшла весна прекрасна

Многоцвітна, тепла, ясна,

Мов дівчина у вінку.

Ожили гаї, дїброви,

Повно гамору, розмови

і пісень в чагарнику

АФОРИЗМИ

На світі нема щасливих і нещасливих людей, а тільки більш і менш незадоволені з успіхів чи неуспіхів своїх ближніх.

Одиноке правдиве нещастя, до якого людина звикає ціле життя — це смерть.

Любов до своєї дружини — це обов'язок, любов до приятельки — приємність, любов до тещі — неправдоподібність.

Одинокі двері, що їх ще ніхто ніколи не відчинив — це двері до щастя.

В старості кожна людина живе в більшості спогадами, бо важко їй заробити собі на хліб.

НАПИС

Два „щасливі” громадяни ССРСР читають на будинку НКВД напис: „Вхід суворо заборонений”.

Один з них усміхнувся і каже: — А як би тут було написано: „Просимо заходити”, то хіба я зайшов би?

ОХОРОНА

Довкола матері Сталіна ходила завжди сильна охорона енкаведистів. Цьому дивувалися закордонні дипломати і питалися:

— Чому матір Сталіна так пильно охороняють?

— А це тому, щоб її ніхто не згвалтував і щоб вона не вродила другого Сталіна.

АНЕКДОТА

Одного разу зробили Радекові зауваження, що він розказує анекдоти про советську владу. На те Радек:

— А хіба советська влада це не анекдота?

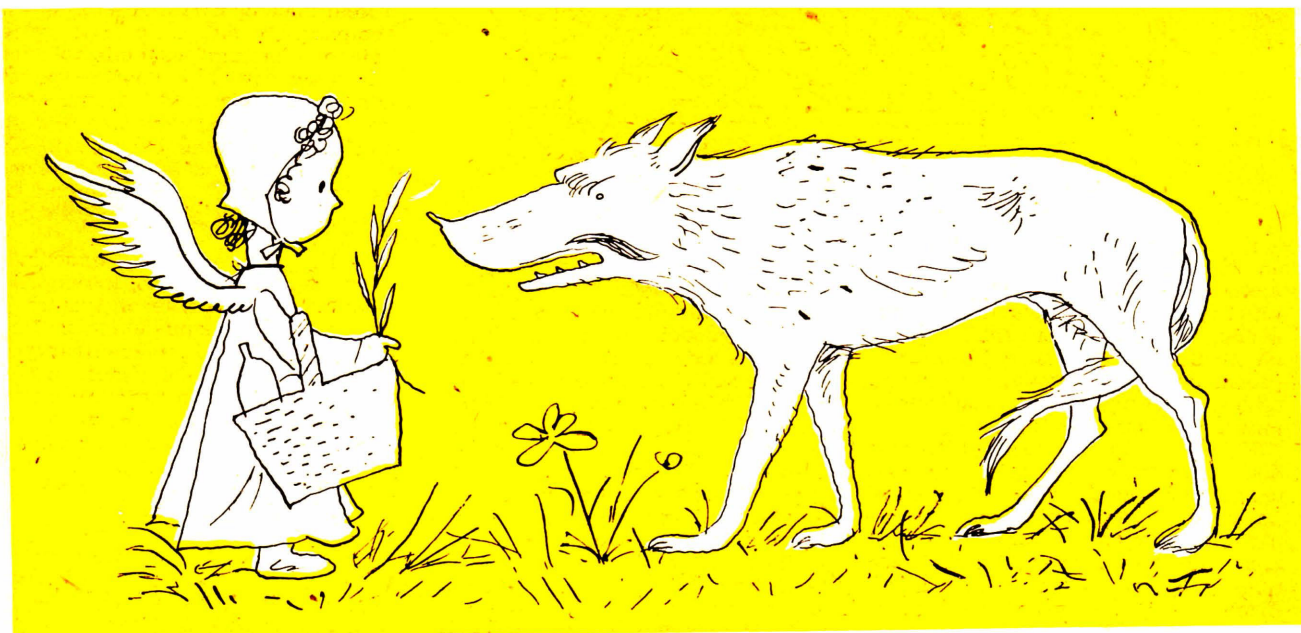
РЕФОРМА ПРАВЛІННЯ В ССРСР

Сталін задумав спростити і раціоналізувати свій державний апарат. Довго думав, але нічого розумного не вигадав. Нарешті оголошено на цю тему конкурс. Але конкурс не дав ніяких проєктів. Та ось до Кремля з'явився один чоловік і заявив, що в нього є дуже простий проєкт раціоналізації державного апарату, проте, він боїться його вижити. Сам Сталін гарантував йому повну безпеку і забажав вислухати проєкт:

— Мій проєкт керування державою дуже простий. Державою керував би я, ви, тов. Сталін, і один міліціонер.

— Як це може бути?

— Просто. Вас, тов. Сталін, я замкнув би до залізної клітки, біля клітки поставив би міліціонера на сторожі, а сам сів би на стільці біля клітки, зібрав би весь народ і давав би йому накази. Як би народ не слухав мене, я наказав би міліціонерові: „Міліціонере! Відчини клітку і випусти на народ Сталіна”.

„ЧЕРВОНА ШАПОЧКА”

З КНИГИ МУДРОСТІ „ЛИСА МИКИТИ”

Піди з дурним красти, то він тебе злодієм зробить.

Коли зробиш добре діло, труби про це по цілому світі, коли зробиш погане — знайдуться такі, що трубитимуть за тебе.

Коли людина зробить мале свинство, то всі її за це заплямовують, а коли зробить велике свинство, то дивуються з її проворности.

Хто мечем воює, стає найбільшим демократом.

Краще з Мудрим згубити, ніж з Пеленським знайти.

Биймо ворога на його території, бо своєї і так не маємо.

Не беріть хабарів, кажіть приносити їх до своєї хати.

Коли дружина українця зрадить його, він розводиться з нею, коли таке трапиться з німцем — він розводить руки.

Коли твердження „діти — це майбутнє народу” застосуємо до німців, то їх майбутнє буде досить кольорове.

Як почуєте, що рак свиснув, це знак, що всі українські партії погодилися.

☆

ПОТРІБНИЙ

— Чому ти запізнився сьогодні до школи?

— Бо я був потрібний батькові.

— А ніхто не міг тебе заступити?

— На жаль, ні, бо батько мені давав у шкіру.

НА ПОЛЮВАННЯ

НКВД арештувало жида. Його ведуть вулицею до тюрми. Жид, як арештант, іде перший, а за ним два конвоїри-єнкаведисти. Назустріч жида біжить його знайомий:

— Гершку! Ти куди йдеш?

— Що значить куди? На полювання.

— Гм... а де ж твоя рушниця?

— А хіба не бачиш? Її несуть іззаду.

ЦІНА ГЕНЕРАЛА

Під час однієї битви в Китаї, одна сторона взяла в полон ворожого генерала.

Армія, яка втратила генерала, запропонувала обмін полонених.

— Дамо вам за нашого генерала чотирьох ваших майорів, — пропонують парламентарі.

— Замало.

— Дамо чотирьох майорів і чотирьох капітанів.

— Замало.

— Що ж ви хочете?

— Маємо інструкцію, щоб вашого генерала не віддати дешевше, як за 12 бляшанок конденсованого молока.

П'ЯНІ МІЖ СОБОЮ

— Це місяць чи сонце?

— Не знаю, я не тутешній.

П'ЯНИЙ

П'яний ходить пізно вночі довкола стовпа, на якому наліплено плякат. Ходить і ні на хвилинку не перестав з усіх сторін обмацувати його. Нарешті стає, махає рукою і говорить:

— Ну! Тее-то... все мені ясно. Ніби якби не було... але за що мене замкнули, того ніяк не розумію...

М. Кирпатий, Белгія: Вугілля на передплату не приймаємо, може, підшукаєте собі інше місце збуту. Можемо Вас тільки поінформувати, що ціна на вугілля в Баварії дещо впала, бо, як орієнтуємося, почалася весна.

О. Д., Байройт: Фунти стерлінгів — це назва грошей в Англії. Їх не відважують ні на фунти, ні на кілограми, ні на декаграми, так що ваги з собою носити не треба.

І. М., Пфаркірхен: Питаєте, що робити, коли чужі діти не хочуть Вас слухати? Не признавайтесь до них.

Е. С., Регенсбург: Куди їхати? Коли любите каву — до Аргентини, коли кролів — до Австралії, коли вугілля — до Бельгії, а коли власну дружину — до чортової матері.

Стефа О., Мюнхен: Щоб позбутися зморшок на обличчі, найкраще піддатись хірургічній операції. А коли це не допоможе, закутайте голову в простирано і сидіть дома доти, доки не переконасте себе, що вам уже не 18 років, а дещо більше.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ „ЛИСА МИКИТУ”!

МИЛОСЕРДНА

Пані бачить, як дідусь-жебрак приліг до землі і з голоду їсть траву. Охоплена припливом милосердя, вона каже:

— Бідний дідусю, бідний, ходіть до мого саду, там більша трава.

В кімнаті ч. 3. дев'ятого бльоку, за словами поета, „з журбою радість обнялась”: один із мешканців кімнати, пан Микита Посмітюх, від'їздив завтрішнім транспортом на дроворубні роботи в Канаду, а решта співпроживаючих прощалися з ним на від'їздному невибагливим, але гідним бенкетом.

Після вступного „полоскання зубів” ароматичною овочівкою забрала слово пані Варвара Підпенька, що виступала на бенкеті в характері господині-завідуючої їстивною частиною імпрези і з тієї нагоди займала за столом почесне місце, розсівшись достойно аж на двох табуретках.

— Так-то, так, пане Микитуню! — сказала вона, просльозившись. — Ви, молоді, сильні, здорові, їдете за ріки-моря, світ за очі, а що ж буде з нами старими, кволими та немічними?

— Всіх до крематорія! — безапеляційно! вирішив складне подекуди питання Семен Іванович Фуфайка, колишній в'язень німецьких концтаборів, якому ще й досі не затерлися в уяві жахливі привиди крематоріїв. До речі — Іванович не був мешканцем 3-ої кімнати і, взагалі, дев'ятого бльоку, за те ж, як головний доставець гарячих трунків, був прошений сказати б — з уряду на всі весілля, христини і тому подібні трактаменти, так, що згодом придбав собі навіть ім'я „таборового кума”.

— Ваша, правда, пане Фуфайко! — вела річ пані Варвара. — Молодих собі повибирали, як родзинки з колача, а нас, немічних, на шмелць! Отак з нами зробили, як з тою, перепрошаючи вас, консервою: все смачне з середини вижолобили та з'їли, а порожню шабатурку — на сміття! А так хотілося

б мені побачити тую Америку! І не повірили б ви, саме для чого? Звісно — не для розкошів та маєтків, куди там уже мені до розкошів на старості літ! Та хотілося б мені конче поладнати там, в Америці, один важний справунок. Хотілося б мені побачити на власні очі оту... як її..., Влодзьку, як називається тая з двома зубами спереду?...

— Пані Рузвелт! — відповів із кутка приймачок Влодзько-сирітка. учень 2-ої класної гімназії і пластуначник після першої проби. Влодзько-сирітка, як і личить пластунові, не брав активної участі в бенкетуванні, а сидів собі осторонь, гриз „канапки” і запопадливо клеїв поштові марки до альбому. Лише час-до-часу відгукувався на питання, які ставила йому в сумнівних квестіях пані Варвара.

— Отож то, пані Рузвелтиха. Вздріти на власні очі тую шляхетну особу — це моя сон-мрія! Якби так мені Бог дозволив її побачити. то я по руках її цілувала б та все дякувала і благословляла її за те, що вона нас, бідних дипістиків, не видала на поталу і так мужньо обороняла перед ворогами. Ге-ге-ге, то не штука, що тепер світ розкусив большевиків, що то вони за зіленько, і нам уже обух над головою не висить, але був такий час, що не один демократ радий був нас продати за 30 срібняків, як Юда Ісуса Христа, — а вона вперлася на своєму і сказала: ні! Не дам їх тому кальвінові на люті тортури, бо це мої діти, бо я їх люблю і за ними в огонь скочу, а наколи ви їх прогандлюєте, то я сама влізу до худоб'ячого вагону і поїду з ними на Сибір! І що ви подумали б: американці налякалися і загалтували примусову репатрацію!

— Репатріацію, — поправив із кутка Влодзько-сирітка.

— Я довго думала-міркувала, як би то віддячитись їй за її людяність та золоте серце, і, врешті, ось що придумала, подивіться: вишила гладко на льняному полотні нашу українську сорочку, з надтичкою, сам раз буде на її зріст, та й оце хвартушину з крайкою, та й ще до всього вимережала хустинку... Все те хотілося б мені власними руками скласти їй в подарунок, так що ж, коли нас до Америки не беруть!

Пані Варвара з побожністю витягнула з кукри призначені в дар пані Елеонорі витвори народного мистецтва та порозкладала їх на столі, а присутні гості зосереджено оглядали цю принагідну виставку зібраними вже трохи очима і не шкодували вишивальниці похвал. Навіть мовчазний Семен Іванович, що не звук був багато варнякати, а за те ретельно надолужував своєю маломовністю тим, що посилено відживлявся, отож навіть і він признав із повною об'єктивністю, що ці речі зроблені „очень іскусно”.

— Ба, та то ще не все! — метушилась далі розпламеніла від хвалби пані Варвара. Оце ще тоді я почала була панизувати з кольорових кораликів, жовтих і синіх, такий герданець з тризубом,

що то їх колись наше славне парубоцтво припилювало собі на груди і так парадувало. Оцей герданець я хотіла була дарувати тому, як його... Влодзю, як називається той сухий, в окулярах?

— Президент Трумен, — підповів із кутка Влодзьо-сирітка.

— Отож то, власне, для нього я робила цей герданець, щоб мав чим причепуритись, як вийде в неділю до церкви. Але потім той Трумен сильно мені попсувся: ще коли обіцяв, що всіх нас прийме до Америки за своїх, а що з тої обіцянки вийшло?

В обороні президента Трумена забрав слово сам пан Микита Посмітюх, зайнятий у міжчасі розкорюванням довгої батареї пляшок з пивом.

— Щодо тої точки вашої бесіди, то я дав би вам контра, пані Варко, — сказав пан Микола. — Він, то значить хоч би і той самий Трумен, ані мені брат, ані сват, і, взагалі, я навіть не лімірую до Прилучених Держав, лише до Канади, і мені його притекція непотрібна, але скажу вам так, по справедливості: надаремне ви його псочите! Чи ви хоч маєте поняття, яка то тяжка служба бути президентом? Таж до того треба мати голову, як бочка! Ви дивіться — хоч би наш бльоковий, пан магістер Булька, вчений чоловік, школи скінчив, а прийде розподіляти жилетки чи туалетний папір, то самий густо-часто збаламутиться! А що ж допіру такий президент... Ви гадаєте, що він одних нас дикпів має на карку? А Греція — що? А Франція — що? А Турок що, пес?... А до війни шикуватися — треба чи не треба? А головне — мус пантрувати за продукцією антонівки, щоб накотити цього вдосталь, поки Сталін свого дідька зліпить! А ниники такий час, що на обслугу не можна здатися, такий окей аби вам свої години відкалати та в суботу ленунг узав, а ти, яко господар, мусиш сам про все подбати. І хоч він і президент, а не раз мусить закотити рукави взяти шуфлю в руки та підсипати під баняк коксу, щоб робота йшла справно і бомба за бомбою з-під праси вискакувала. А ви кажете: „забув про нас“ чи як там... Як тут не забути, коли тобі клопоти обісли голову, як струпи?

— Говоріть своє! — зневажливо загомоніла губи пані Варвара. — Я знаю, хлоп за хлопом завжди тягне, але скажу вам тільки одне: він колись інакший був, а теперички попсувся. З того часу, як тая проклята Мокрина закрутила йому голову...

— Що за Мокрина? Чия Мокрина? — допитувались гості.

— Ігі! А ви, хіба, що, не чули? Газет не читаете, радія не слухаете? Та ж тепер цілий світ шумить про Мокрину Трумена!

— Не Мокрину, а доктрину, — поправив із кутка Влодзьо-сирітка. — Мокрина чи Дарина, все одно шельма-баба, опутала неборака так, що він уже сам не знає, що говорити і що робити!...

...Отак, то за сим, то за тим, і прощальний бенкет на честь пана

Миколи Посмітюха, переплітаний культурною гутіркою, а далі широкопатріотичними піснями, протягнувся далеко поза північ. І це справді якийсь фатальний збіг обставин, що вечірка, яка весь час стояла на такому високому товариському рівні, на другий день вранці знайшла свій епілог на станиці таборової поліції...

Бо, власне, на другий день вранці, коли пані Варвара ліквідувала рештки вчорашнього прийняття й приводила до порядку кімнату, виявилось, що з куфра канув, як камінь у воду, некомплектний комплект народної ноші, призначений в дарунок пані Рузвельт, а на додаток пропав ще зі стола будильник марки „Докса“...

— Харчизи! Недолюдки! — ремствувала пані Варвара, а її голосок розходився по всіх залах і коридорах. — Зроби їм баль, дай їм їсти-пити, а вони за те останню верньку з-під тебе витягнуть!

Та коли б хоч знаття, котрий гаспид так важко мене скривдив: цей Посмітюх чи тая Фуфайка?...

Як у всіх сумнівних випадках, так і тепер став пані Варварі в пригоді неоцінений Влодзьо-сирітка. Вийшло на яву, що, як завжди, кмітливий і бистрий пластун не лише гриз каналки та ліпив поштові марки, але вряди-годи давав теж позір на деякі підозрілі рухи гостей, і в одному менті запримітив, як наш свіжоспечений канадієць в самому розгарі політичної дискусії, всунув щось крадьки за пазуху, яка потім сильно була „віддулася“...

— Так, це він бухнув стрій і будильник! — загомоніла пані Варвара і, не гаючи часу, підприняла відповідні кроки.

Зміцнена стежа таборової поліції, очолена самим паном командантом, притримала пана Посмітюха саме в той зворушливий момент, коли він, із сльозами в очах, сердечно розцілювався з друзями та знайомими і вантажив на самохід свої скромні скитальські статки.

— Хвилинка! — службово підняв руку пан командант. — Ану, дозвольте нам, пане Посмітюх, ще раз, на прощання заглянути до ваших валізок.

Очевидячки, на таке діктум пан Посмітюх спалахнув святим обуренням.

— Панове, ніби що це за гріда? Звідки на мене впало таке погане підозріння?! Справді, так тільки може зробити українська поліція! Неповинно нападустати чоловіка, в такій драматичній хвилині, коли він навіки вічні покидає рідний табір, іде світ за очі, далеко від нееньки-України!...

— Ганьба! Ганьба! — піднялися оклики з юрби. Народ, широко співчуваючи неповинно напастованому з місця зайняв грізну поставу супроти органів влади, як то вже, зрештою, ввійшло в кість і кров нашого суспільства, що настільки явно-славно помітує власним начальством, наскільки кориться і плазує перед чужим.

І ось серед такої напруженої ситуації раптом в одній валізі так

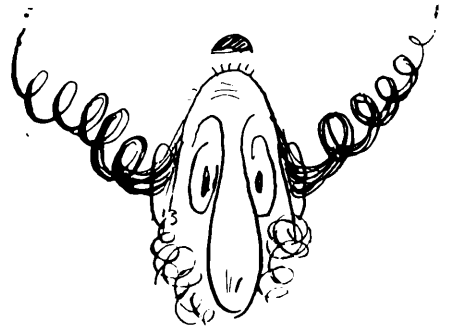
щось пронизливо затріщало, що налякані поліцаї повідскакували на боки.

— Прошу пані! Наш будильник дзвонить! — тріумфально зарепетував Влодзьо-сирітка, а пані Варвара з радости трохи не обімліла.

— Еге ж, не мала, зараза, коли задзвонити, аж тепер... — зрезигновано махнув рукою пан Микита Посмітюх і вже навіть не пробував протестувати, коли поліцисти вивантажили з авта його багаж і понесли на станицю...

А там, звичайна річ, в одній з валізок знайшовся не тільки будильник, але й сорочка з надтичкою, і хвартушок з крайкою, і мережана хусточка. Пан Посмітюх притомно тлумачився під час переслухання, що він хотів зробити прислугу пані Варварі і взяв ці речі з собою до Канади, щоб їх потім по сусідству передати в дар пані Рузвельт. Не вмів лише якось пояснити, кому був призначений в подарунок будильник марки „Докса“...

Ікер

СИТУАЦІЯ В ПАЛЕСТИНІ

МАЛА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ „МУРУ“

Тихий критик — Шерех.

Письменник, що стає кісткою — Костецький.

Поет, що гонить за славою — Славутич.

Письменниця агроном — Гуменна.

Згрицькав Мур — Грицай.

Дивний чоловік — Дивнич.

Письменник, що косить — Косач.

ЛИС МИКИТА журнал сатири, гумору і карикатури

Виходить два рази в місяць
Редагує Колерія
Адреса Редакції і Адміністрації:
(13b) München 45
Freimann, Warner-Kaserne
Bl. „C“ II/52

ВІД АДМІНІСТРАЦІЇ

Умови передплати:

Для Німеччини

ціна 1 примірника 2 нім. марки,

¼ річна передплата 10 нім. марок.

Для США і Канади

ціна 1 примірника — 10 дол.

¼ річна передплата — 50 дол.

Для Англії

ціна 1 примірника 6 пенсів

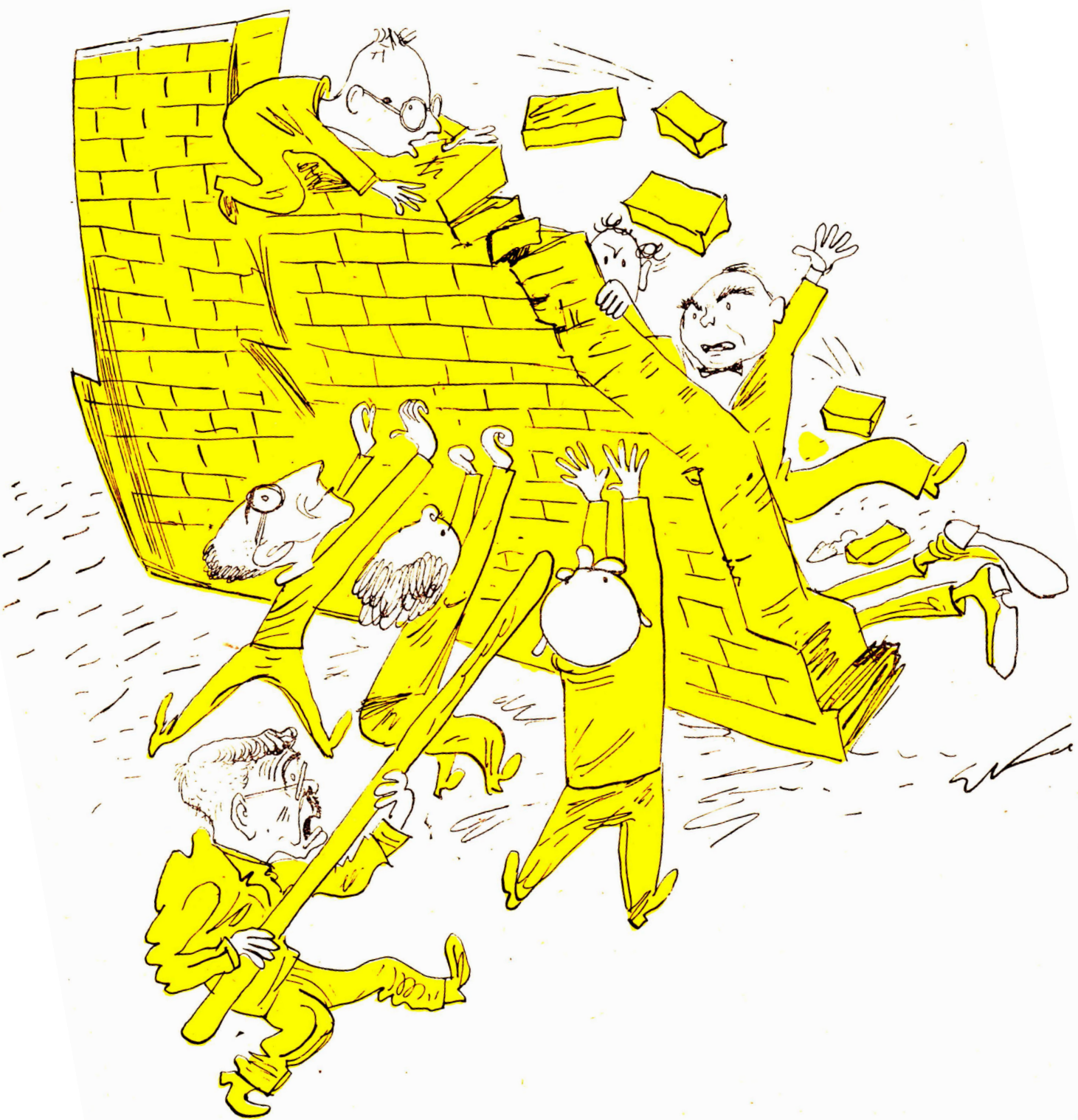
¼ річна передплата 3 шілінги

Для всіх інших країн

¼ річна передплата — 50 дол.

за біжучим курсом американського долара.

Друк Ч. 7 закінчено 17. 4. 1948

ДО III-го З'ЇЗДУ „МУР”-у